

Jeg har fået æren af at holde spændingen ved lige og motivere, hvorfor Priskomiteen har valgt, som vi har valgt som vi har valgt.

Vi har valgt tre – faktisk fire – nominerede til årets publicistpris. En pris, der meget enkelt skal gives til en person eller personer, der som det hedder, har ”ydnet en markant indsats i den danske medieverden”

Og hvis der er noget, som de nominerede er, så er det markante. Hver på deres måde. Steffen Jensen har i snart en menneskealder været TV2's energiske og vidende korrespondent i Mellemøsten. Et omrejsende kuglely, der med den indsigt som kun en mangeårig korrespondent kan byde på, har øget vores forståelse for en kompliceret verden. Og har givet os oplevelser oveni, fordi han – trods sin efterhånden modne alder – stadig vil opleve tingene når de sker. Det kommer jo ikke som nogen stor overraskelse, at han i talende stund befinder sig et eller andet sted i Libyen. Han er jo som regel der, hvor det sker: Hvad enten det sker i det land, han bor i, Israel, i de besatte områder, i andre af Mellemøstens lande, i Haiti eller såmænd osse en gang imellem på Langeland eller omkringliggende øer hvor han også holder til en gang imellem. Han er reporterens reporter, besværlig for enhver redaktør – jeg har selv prøvet det – men ubesværlige og underdanige journalister er som regel ikke specielt interessante journalister.

I det hele taget skal Publicistklubben i sin årlige vurdering af kandidater til Prisen nøje vurdere deres besværlighedsfaktor. Det, som DR's legendariske Washington-korrespondent Christian Winther betegnede som ”nuisance Value” besværligheds-værdien. I hans tilfælde definerede han begrebet således at det ville være mere besværligt at have ham hjemme på redaktionen end at have ham flere tusinde kilometer væk. Det tror jeg såmænd passer på alle tre nominerede. De er bedst, når de

producerer, de er suveræne når de får friheden til at være sig selv – og de har hver i sær fået afløb for deres uhæmmede publicistiske meddelelsestrang ved at give offentligheden oplevelser, indsigt og lige den ekstra kant, som også har gjort ikke blot Steffen Jensen, men også Clement Kjærsgård og makkerparret Niels Giversen og Christoffer Guldbrandsen til det, der kaldes delere. De er ikke universelt populære, de kan være dybt irriterende, de har kanter, man ind imellem slår sig på – ingen af dem kan kaldes beskedne, grænsende til det selvudslettende – men hvis jeg må tillade mig at bruge udtrykket i denne fornemme forsamling, så har de alle tre den X-factor, som adskiller dem fra mængden, som gør dem til ægte publicister. De meddeler sig, fordi de har noget at fortælle.

Den store deler er jo dampbarnet Clement Kjærsgård. Forleden læste jeg Palle Fogtdals erindringer, hvor der er et billede af den store TV-historiefortæller Erik Kjærsgård og hans dengang 14-årige søn, der allerede som 12-årig havde for travlt til at hilse på Fogtdal fordi han var hovedkraft og speaker i Århus Børneradio. Siden lavede han et af Danmarks første seriøse web-magasiner Ræson, som han nu også udgiver på print. Ræson er sand publicisme for man skal nærmest være en slags Stein Bagger for at få det til at ligne en overskudsforretning og meget kan sige om Clement Kjærsgård, det er han ikke!

Han har så i de sidste mange år med enorm energi forsøgt at gøre klogt fjernsyn til også at være underholdende fjernsyn. Det er, som vi ved øretævernes holdeplads og fra Tal med Gud over Chefredaktørernes klub og Clements Talkshow er det nu den altid svære debatform. Der skal tænkes nyt hele tiden – men man mærker, at selvom det er svært for ham, er han ved at finde balancen mellem personen Clement, journalisten Clement og kloge-Åge Clement så han er blevet publicisten Clement.

Niels Giversen og Christoffer Guldbrandsen er heller ikke for nemme. Bare spørg i Forsvarsministeriet eller på TV2. Deres dokumentarfilm Den Hemmelige Krig var et af de første og største journalistiske projekter, der så kritisk på krigen i Afghanistan og hver for sig har de markeret sig med prisbelønnede TV-dokumentarfilm. Giversens internationalt belønnede film om piraterne i Somalia og Guldbrandsens flue-på-væggen film om Fogh Bag Facaden og Dagbog fra Midten står alle sammen som markante milepæle i TV-journalistikkens Danmarkshistorie. Og hvis jeg skal tage tråden op fra tidligere, så kan jeg slå fast, at der også her er tale om besværlige, utilpassede, temperamentsfulde men meget talentfulde publicister.

Men at sidde i en priskomite indebærer ligesom på enhver redaktion, at der skal træffes et valg. Hvis man delte Publicistprisen i tre lige store dele, ville den hverken økonomisk eller indholdsmæssigt leve op til fundatsen, EN markant indsats i den danske medieverden. Ikke FOR den danske medieverden, men i den.

Og når vi har valgt Clement Kjersgård, så er det ikke bare fordi han tydeligvis er en mand, der lever og ånder for at publicere. Det er ikke alle, der som 36-årige nærmer sig et 25-årsjubilæum som publicist. Det er ikke ret mange, der så nettets muligheder for publicisme så tidligt som han. Og det er meget få beskåret at have energien og kompetencen til at meddele sig til omverdenen fra han står op til han går i seng. Nogen tvivler på, om han overhovedet nogensinde sover. En af mine gode venner sagde forleden, at man jo ikke skal brænde sit lys i begge ender, men man har en pligt til at prøve....

Det er for sit brændende engagement, sin intense indsats for at udbrede viden, analyser og synspunkter og sin sande publicistiske ambition, at Clement Kjersgård får dette års publicistpris. Tillykke.

